

Jorma Huhtala

MUUTTOLINNUT SIIPIRIKOT

***Muuttolinnut
siipirikot***

romaani

Jorma Huhtala

*Scintilla etiam exigua
in tenebris micat*

Muuttolinnut siipirikot

Lapsi pilvien pimeäin

Osa 5.

Jorma Huhtala

Kirjoittaja on seuraavien
yhdistysten jäsen:

Suomen Tietokirjailijat STIK ry
Suomalaisen Kirjallisuuden Seura SKS ry
Helsingin Kirjailijat ry – Helsingfors Författare rf
TEOSTO ry
GRAMEX ry

© 2011 Jorma Huhtala
Kustannus ja taitto: Ars-Gnosis, Helsinki, Suomi
Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa
ISBN 978-952-6607-02-3

Kirjoittajan kaunokirjalliset teokset:

LAKEDAIMON – Laulurunoja sodasta, työttömyydestä ja rakkaudesta 2011
ISBN 978-952-498-575-8
Jorma Huhtala ja Books on Demand GmbH, Saksa

Uima-altaaseen syntynyt kala 2011
ISBN 978-952-92-9669-9
Ticomp Oy, Helsinki ja Books on Demand GmbH

Tsadin poika 2011
ISBN 978-952-92-9670-5
Ticomp Oy, Helsinki ja Books on Demand GmbH

Jäälautoillatanssija 2011
ISBN 978-952-6607-00-9
Ars-Gnosis, Helsinki ja Books on Demand GmbH

Yksinäinen kaksonen 2012
ISBN 978-952-6607-01-6
Ars-Gnosis, Helsinki ja Books on Demand GmbH

Vanha Taistelija 1995
Kiitoslaulukokoelma sotiemme veteraaneille
HOTREC, Helsinki (SibA, 15 laulua)

Oppi- ja tietokirjat:

Majoitusliikkeen turvallisuusriskit ja riskien hallinta
2004
ISBN 951-37-3810-8
EDITA Publishing Oy, Helsinki

Ulkomaanmatkailijan turvaohjeet 2002
ISBN 951-98-200-1-9, ISBN 951-98-200-2-7 (CD)
SECURUS, Helsinki

Ulkomaille matkustavan turvapassi 1999
ISBN 951-98-200-0-0
HOTSEC Oy, Espoo

Turvallisuus hotelli- ja ravintola-alalla 1997

ISBN 951-9185-06-2

RESTAMARK, Helsinki

Maksutavat ja maksuvälineet 1988

ISBN 951-860-813-X

VAPK ja Ammattikasvatushallitus, Helsinki

Kokous- ja konferenssipalvelut hotellin

kannalta 1987

Haaga Instituutti, Helsinki

**HOTEL MANUAL – Teorian opiskelusta käytännön
työn oppimiseen** 1985

Haaga Instituutti, Helsinki

Muuttolinnut siipirikot

LAPSI PILVIEN PIMEÄIN Osa 5.

SISÄLTÖ

	sivu
<i>ESIPUHE</i>	8
1. Kaupungin ja ihmissuhteiden labyrintit	10
2. Ruokailua apinan raivolla ja takaraivolla	26
3. Leipä alkaa olla murusina muillakin	30
4. Kypsyyssaste ”half-done”	38
5. Patrick LeLouarn eli ”Pati”	51
6. Vaasan tytöt ja minä torvelo	54
7. Suomalaista ja ranskalaista alkoholikulttuuria	63
8. Viidennen luokan kertaus ja järkiin herääminen	68
9. Multaharjun Make ja kolkko kohtalo	80
10. Teiniprinsessa 1965	100
11. Herran kanssa Marjassa	104
12. ”Bertelvillen koiran” hanslankarina	113
13. Herrat ja duunarit	121
14. Hengenvaarallinen sähköisku ja musta Mora	125
15. Taivaallisella törmäyskurssilla	131
16. Marjaanan puutarhaa hoitamassa	145
17. Isän innostuneisuuden syyt alkavat selvitä	149
18. Miehet paikan- ja naiset miehenpaikan näyttäjinä	159
19. Kaarlo ”toyboy” Salokorpi Ratakadun rattopoikana	172
20. Muita hämmästyttäviä onnistumisen elämyksiä	176
21. Peter ja minä naisjahdissa	185

22. Laivurin Maijun hyökyaalloilla	193
23. Annika Hellström – poliisipäällikön tytär	232
<i>LOPPUSANAT</i>	246
<i>Latinankieliset aforismit käänöksineen</i>	249
<i>Lukijalle tiedoksi</i>	252

Esipuhe

Rakas lukija. Nimeni on Kaarlo Juhana Salokorpi. Kirjani neljännessä osassa "Yksinäinen kaksonen" kuvaan hieman ujon perussieluni ja toisaalta ylisosiaalisen käyttäytymiseni välistä dilemmaa. Oliko siinä yhdistelmässä oikeasti jonkinlaista ristiriitaa, on lukijan päätettävissä. Olin omalla päätökselläni pitänyt parempana olla antamatta ujudelle valtaa ja yrittänyt löytää keinoja voittaa nopeasti ystäviä, koska he muuttuisivat pitkän kokemukseni perusteella ennen pitkää historiaksi minun elämässäni. Olin havainnut, että jokaisesta ja jokaiselta ihmiseltä voi oppia jotakin arvokasta, jota tilaisuutta laajentaa ymmärtämystään ei kannattanut hukata turhalla kainoudella. Asettuessani paikoilleni sielussani asuva nomadi tunsikaikkea huolimatta kadottaneensa kamelinsa keskellä aavikkoa. Minuun oli jo ehtinyt iskeä anemia, joka ilmeni jatkuvan liikkeen puutoksena. Helsingistä tuli tosin sieluni henkinen koti, mutta se merkitsi lopulta vain sitä, että olin löytänyt tukikohdan, johon aina palaisin matkoiltani. Ei minulla edes sellaista paikkaa ollut aikaisemmin ollut.

Mutta olin myös kokenut, että en vielä kukaan ollut lopullisessa kodissani, ja alkanut ajatella, että sen täytyi olla taivas. Uskon olleeni hyvä ihminen, ja siksi uskalsin toivoa. Ja vähitellen olin alkanut epäillä, että levottomuuteni pohja olikin tosiasiaa siinä, että en tuntenut vielä kukaan löytäneeni alkuperäiseen kotini. Lisäksi olin tullut yhä vakuuttuneemmaksi siitä, että se koti ei ollut Suomessa. Näin usein unessa maiseman, jossa kotini oli jossakin Ardennien vuorijonojen välisessä laaksossa, lähellä virtaavan Maas-joen tuntumassa. Unissani olin myös tavannut aina saman henkilön, rakastavan äitihahmon, joka talojen rakennustyylistä päätellen asui joko Pariisissa tai Brysselissä. Se, että nämä unet toistuivat aina täsmälleen samanlaisina, oli ehkä outoa, mutta

samalla äärimmäisen kiehtovaa. Mitään pelottavaa ei niissä ollut. Puhdas äidillinen rakkaus vallitsi näissä tapaamisissa ja vaikka meillä ei ollutkaan yhteistä kieltä, hiljaisuus välillämme puhui enkelten äänellä.

Koti-Suomessa elämän raadollisuus paljastui minulle vähitellen. Näin ja kohtasin kurjuutta, tylyä kohtelua, rappioalkoholisteja, seksuaalisesti poikkeavia, rikollisia, väkivaltaa ja kuolemaa. Toisaalta olin saanut nähdä ja tavata myös lisää aikuisten heimon edustajia, kokea ihmisten hyvyttä ja jalomielisyyttä. Sain edelleen osakseni reiluutta, anteeksiantoa, rohkaisua ja kannustusta. Eri ihmiset olivat peräänantamattomasti yrittäneet saada minut innostumaan musiikista, urheilusta, matematiikasta ja monista muista asioista. Pelkäsin, että aikuisten heimo oli oman statuksensa muuttuneissa asetelmissä, ja lasten ja heidän vanhempiensa keskinäisten valtasuhteitten mentyä lähes pääläelleen, alkanut tuntea itsensä tarpeettomaksi. Sain onnekseni todisteita siitä, että niin ei sentään vielä ollut. Aikuisten heimon olemassaolosta ja hengissä säilymisestä vahvin todistus oli se, että tapasin joitakin heitä vielä asvaltiviidakoitien varjoissa. Koska tiedän, että liiankin moni nuori ei ole tästä heimosta edes kuullut, pelkoni heidän ajautumisestaan kollektiivisen identiteetin ulkopuolelle oli kasvanut. Kaikkein suurinta huolta minussa herättää se, että sen ulkopuolelle on tietoisesti myös alettu jättäytyä. Se on vakava hätähuuto, joka kertoo nuorten näköalattomuudesta, toivosta luopumisesta ja visioitten ja unelmien katoamisesta. Niin ei saisi käydä. Tapani mukaan olin itse oppinut ja ottanut valikoiden vastaan vain hyppysellisen sitä tai tätä. Minä olin kiertänyt elämän noutopöytää uteliaana, maistellut sen alkupaloja yhdeltä jos toiselta vadilta, mutta siirtymättä koskaan pääruokaan. Viimeksi mainittu toimenpide olisi vaatinut aloilleen asettumista, mikä teki asian minulle mutkikkaammaksi.

K.J.S.

1. Kaupungin ja ihmissuhteitten labryrintit

Kaikista ennakkotiedoista huolimatta se tieto tuli sittenkin odottamatta kuin sähköisku vesijohdosta. Lopullinen varmistus uudesta muutosta, tällä kertaa Käpylään, tuli minulle istuessani Antin ja minun yhteisessä ryöttäisessä kopissamme kirjaa lueskelemassa kotitalomme ”Kiholinnan” ylimmässä yhdeksännessä kerroksessa Kruununhaassa. Jätin lukemiseni siihen paikkaan, nostin kädet pääni taakse, nojasin tuolini selkänojaan ja huokasin raskaasti. En edes viitsinyt kääntyä ovelle päin, jossa isä vain käväisikin lyhyen viestinsä vaatimaksi tuokioksi. Tuijotin koppimme pyöreästä ja pikkuruudutetusta ikkunasta tummanpuhuvien sadepilvien raskauttamalle, mutta vielä vettä valumattomalle taivaalle, ja jätin kommentoimatta isän uutiseen, jonka hän oven avattuaan ja päänsä sisään hetkeksi pistettyään käväisi ohimennen toteamassa kuin olisi hajamielisesti lausahtanut vain, että taitaa sade kohta olla alkamassa. Siinä hän ei ihan väärässä olisi ollutkaan, jos sen olisi sanonut. Mutta hän kertoikin meidän olevan taas muuttamassa. Aina se oli aikaisemminkin tullut tietoon vain ilmoitusasiana, koska me Salokorven lapset olimme joutuneet elämään koko elämämme eräänlaisessa stand by - valmiudessa. Se tarkoitti ja oli aina tarkoittanut sitä, että lähtöön piti olla sekä fyysisesti että henkisesti valmis lyhyelläkin varoituksella. Sen ilmoituksen jälkeen isä sulki oven ja painui takaisin sinne, mistä oli tullutkin. Sieluni eli suuressa yhteisymmärryksessä tummanharmaan taivaan kanssa, joka alkoi

itkeä kylmää kyyneltään juuri silloin.

Ei perhana, minä manasin itsekseni, joko taas? Minua harmitti oikein isolla V:llä. Jonkinlaisia huhuja olin kyllä kuullut erään nuorehkon upseerin tekemästä valituksesta koskien saman perheen samanaikaisesti käyttämien kahden eri Puolustusvoimien asunnon virkasäännön vastaisesta menettelystä, ja että se valitus koski nimenomaan erästä tiettyä Salokorven perhettä. Olin halunnut uskotella itselleni, että tilanne lopulta rauhoittuisi ja että siitä ei sen kummempia toimenpiteitä seuraisi. Nyt kävi kerralla selväksi, että se oli ollut pelkkää toiveajattelua. Jos virhe tässä mielessä oli tapahtunut, se oli jonkin muun tahon tekemä kuin meidän. Kruunuhaan Kiholinnan asunto oli meille osoitettu aikanaan ja isälle oli puolestaan annettu komentajan kaksio Luonetjärveltä. Ei meistä siinä kukaan mitään ihmellistä ollut nähnyt. Mutta kuitenkin me olimme ehtineet asua vasta kaksi vuotta Kruununhaassa ja taas oli lähtö edessä. Täytyy tietenkin todeta, että sekin oli sentään nelinkertainen aika verrattuna puolen vuoden pikavisiittiimme Munkkiniemessä, mutta ei se silti itse perusongelmaa miksikään muuttanut. Vuosien aikana kerääntyneestä muuttorutiinista huolimatta näihin lähtöihin ei täysin koskaan tottunut. Olin tuolloin vasta 16-vuotias ja nyt oli juuri tullut tieto minun kannaltani katsoen kahdeksanteen kotiin siirtymisestä elämäni aikana, joka oli pirstoutunut keskimäärin kahden vuoden paikallaanpysymisen repaleisiin jaksoihin. *Vestigia terrent*. Jäljet pelottavat. Näin oli todennut kettu eläinten jäljistä, jotka kaikki johtivat leijonan luolaan, mutta eivät sieltä pois päin. Ehkä voidaan pitää tässä mielessä jonkinlaisena onnenkantamoisena, että minun jälkeni taas johtivat aina Puolustusvoimien leijonanluolista ulospäin, mutta eivät koskaan takaisin samoihin luoliin. Olin ainakin pysynyt hengissä. Silti meille kaikille alkoi tästä ensimmäiseen siviiliasuntoon muuttamisestamme huolimatta olla jo täysin selvää, että eivät ne muuttamiset vielä tähänkään loppuisi, eivät edes vanhempien kodissa vielä asuessamme.

Kuolema merkitsee yleisen käsityksen mukaan kaikesta luopumista, ainakin mikäli ei usko reinkarnaatioon. Minä uskon. Mutta kyllä muutotkin, nuo alituiset kotipaikan vaihtamiset, aika hyvin simuloivat kuolemaa. Muutto tehdään ensin omassa mielessä jo ennen koko varsinaista tapahtumaa. Ehkä jonkinlaista katharsista merkitsee tai voi merkitä se henkinen prosessi, jossa on pakko hyväksyä senhetkisistä tutuiksi ehtineistä asioista luopuminen. Kavereista, koulusta, lähellä asuvista sukulaisista, käytetystä murteesta, ympäröivästä luonnosta, kadun ja pihan tutuista ihmisistä, tuoksuista ja äänistä, ja koko siitä taustasinfoniasta, jota me olemme tottuneet jossakin asuessamme kuuntelemaan ja jonka keskellä elämään. Kysymys ei ole vain teknisestä kotiosoitteen muuttumisesta ja vanhan kodin ”nurkkien siivoamisesta”. Ainakin tämä yritys löytää lähtemisestä jonkinlaisia puhdistumiseen johtavia tai yleensä myönteisiä piirteitä alkaa mentaalitasolla heti siitä hetkestä, jolloin tieto lähdöstä tulee. Sen tarkoituksena on auttaa paremmin kestäämään joka tapauksessa ja pääasiassa kielteisiä muuton vaikutuksia. Katharsis on äkkinäinen tunnetila tai kliimaksi, joka johtaa elämänhalun uudistumiseen, palautumiseen tai voimistumiseen. Käsitettä on käytetty muun muassa teatterissa tragedian yhteydessä, mikä ei yllätä minua, ja on mielenkiintoista. Antiikin kreikan runousoppien mukaan tragediassa esitetyn kärsimyksen herättämä pelko ja sääli puhdistavat lopulta näytelmän katsojan mielen. Katharsis-termiä käytetään myös uskonnollisesta puhdistautumisesta sekä jännityksen tai ahdistuksen laukeamisesta. On tärkeää huomata, että tuon puhdistumisen katsotaan koskevan nimenomaan tragedian katsojaa, ei sen kokijaa tai eläjää. Muutto on aina jonkinlainen tragedia. Minäkin olisin jo silloin katsellut ja katselisin sitä mieluummin nykyään sivusta kuin olisin sen eläjä ja kokija. Joissakin äärimmäisissä ja poikkeuksellisen harvinaisissa tapauksissa olen valmis myöntämään puhdistumisen olevan mahdollista myös kokijalle.

Tällainen äärimmäinen tapaus voisi olla esimerkiksi sellainen muutto, jossa oikeuslaitos myöntää uuden henkilöllisyyden, asumispaikan ja turvatakuut henkilölle, jonka antamien tietojen avulla on saatu kiinni joukko pitkään toimineen, järjestäytyneen kansainvälisen rikollisliigan johtohenkilöitä. Tällainen vapautuminen todellisesta ja voimakkaasta uhasta voi olla sellainen kliimaksi, joka johtaa elämänhalun uudistumiseen, palautumiseen tai voimistumiseen. On vaikea kuvitella muunlaista lähtökohtaa etsittäessä muuttamisen ja uuden elämän aloittamisen myönteisiä vaikutuksia. Tämä riittänee kuvaamaan sitä, miten vähän minä näen mahdollisuuksia tässä asiassa näin tarkasteltuna. Omituista oli kaikesta huolimatta se, että minä itse aina lopulta tulin toimeen sen ajatuksen kanssa, että vaeltamisemme ei osoittanut vielääkään loppumisen merkkejä. Tavallaan sen asian kanssa toimeen tuleminen johtui tietenkin siitä, että paikasta toiseen siirtyminen oli aina tullut meille annettuna tekijänä, jolle ei ollut muita vaihtoehtoja. Jonkinlaisesta pakko-sopeutumisesta vaihtoehdottomaan tilanteeseen lienee siis ollut kysymys minun omalla kohdallani. Sisarusteni tuntemuksia en tunne, mutta oletan heidän kärsineen asiasta minua enemmän.

Sen jälkeen, kun lähtemisestä on saatu täysi varmuus, luovutaan yleensä myös konkreettisesti osasta omaisuutta, mikä merkitsee eräänlaista perinnönjakoa, joskin siinä tapauksessa useimmiten kohdentamattomalle taholle. Jotkut kutsuvat muuttotapahtumaa ”terveelliseksi ja tervetulleeksi tilaisuudeksi päästä inventoimaan ja karsimaan siihen asti mukana kulkenutta turhaa roinaa”. Näkemys on niin pinnallinen ja yksisilmäinen kuin kuvitella voi. Kyllähän sen kerran tai jopa kaksikin kertaa tällä tavalla voidaan kuvitella toimivan, mutta loputtomana prosessina se on sietämätöntä ja eräällä tavalla järjetöntä. Vähintään se johtaa ajan myötä älylliseen epärehellisyyteen. Sinänsä totta on, että ei ihminen kovin paljon tavaraa tarvitse maailmassa toimeen tullakseen.

Tuollaiset teoreetikot eivät silti tiedä loputtoman muuttamisen tuskasta yhtään mitään. Jokaiseen esineeseen liittyy aina joitakin muistoja, olivat ne sitten myönteisiä tai kielteisiä. Jokainen muutto on valintaprosessi, jossa ihminen joutuu itse päättämään, mitä ja minkälaista menneisyyttään hän haluaa siirtää mukanaan uuteen paikkaan tai sitten ei. Melkoisen varmaa on, että valtaosa ihmisistä valitsee säilytettäväkseen myönteisiä muistoja sisällään pitävät esineet ja tavarat, muistiinpanot, dokumentit, valokuvat, kirjeet ja muut sellaiset, ja hylkää kaiken sellaisen, joka edelleen aiheuttaa mielipahaa.

Mielipahaa aiheuttavia asioita ovat tietenkin omat elämän aikana tehdyt väärät teot, arvioinnit ja johtopäätökset, muitten mielen pahoittamiset, maksamattomat velat, huonot koulutodistukset, tehdyt rikokset ja pahantahtoiset puheet toisten selän takana, joitakin mainitakseni. Niiden pyyhkiminen pois voi tuntua aivan luonnolliselta asialta jo mielenterveydenkin kannalta, mutta ilmiö pitää sisällään tietyn vaaramomentin. Tämä vaara on se, että näin ihminen saa yhä uudelleen tilaisuuden maalata menneisyytensä sekä itselleen että muille jälkikäteen uudelleen, miellyttävämmäksi ja vain osittain todellisuutta vastaavaksi. Hän muuttaa sen myönteisemmäksi historiaksi, joka pesee pois kaiken muun paitsi sen, joka tavalla tai toisella antaa meistä yksipuolisesti parempia mielikuvia kuin totuus sallisi. Tämä on juuri sitä älyllistä epärehellisyyttä. Tiedämme varsin hyvin, että ihmisellä on tarve, kyky ja taipumus aktiivisesti unohtaa tämäntyyppiset asiat muutenkin, mutta on eri asia polttaa kaikki kielteiset dokumentit, viedä ne kaatopaikalle tai muuten tuhota ne järjestelmällisesti. Jokainen muuttaja tekee näin kuitenkin jossain mitassa. Ainakaan sellaisesta ei ole katharsikseksi. Kaikki lukuisia muuttoja kokeman joutuneet ovat tietyllä tavalla siipirikkoja muuttolintuja.

Niin kuin tällaisilla lähdön kynnyksellä olevilla hetkillä usein käy, minäkin

aloin kerrata kahden vuoden aikana kertyneitä kokemuksiani, tällä kertaa Kruununhaasta. Mitä minä olin ehtinyt siellä kokea tänä lyhyenä aikana, mitä kuulla, nähdä ja oppia? Minkälaiset ihmiset olivat jättäneet minuun lähtemättömän jäljen, tavalla tai toisella? Eikä minulla ollut siinä prosessissa minkäänlaisia vaikeuksia, koska olin joutunut asiaa harjoittelemaan elämässäni niin usein ennenkin.

Muistin sen ensimmäisen päivän, jolloin olin tavannut Matin Liisanpuistossa ja motannut häntä keskelle nenää hänen nimiteltyään minua muukalaiseksi. Siitä ei sen kummempaa riitaa ollut tullut, mutta sellainen kaveruuden aloitustapa oli aika tuttua minulle muiltakin paikkakunnilta ja lääneistä. Aina minä olin näitten haasteitten eteen joutunut. Pikkupoikien on kerta kaikkiaan vain pakko mitata toistensa arvo painimalla tai tappelemalla. Sen voittaminen nopeuttaa huomattavasti hyväksytyksi tulemista. Mutta erikoista siinä on, että jos kaveruus sillä tavalla aina tai ainakin usein joka tapauksessa alkaa, niin luulisi, ettei sillä mitään väliä edes ole, kumpi sen taiston voittaa? Kysymyksessä on ilmeisesti vain tutustumista ja kaveriksi tulemista nopeuttava rituaali. Mutta ehkä sillä arvioidaan, mitataan ja rakennetaan nimenomaan ne vallitseviksi jäävät keskinäiset suhteet ja kunnioitus, jotka määräytyvät tämän yhteenoton lopputuloksen perusteella? Siksi sen ensitaiston voittaminen saattoi olla tärkeätäkin ystävyysuhteen jatkoa ja luonnetta ajatellen. Koska itse olin rakenteeltani melko vanttera, vaikkakin aika hoikka, ja joutunut tätä lajia harrastamaan kaikkialla, olin pärjännyt siksi hyvin ”tatamimatkaajana”, että kavereita oli ehtinyt kertyä aika liuta neljän eri läänin alueelta siihen mennessä. Voi olla, että voittamisella olin saanut aikaan paitsi hyviä kavereita, myös sen verran kunnioitusta, jollaista jokainen ihminen haluaa saada. Matin ja minun välinen kaveruus jatkui ainakin pitkään ja sisälsi paljon veljellisyyttä, luottamusta ja keskinäistä huumoria. Se, miten se aikanaan loppui, on oma tarinansa. Aina voi kysyä, jatkuuko mikään loputtomiin tai loppuuko mikään

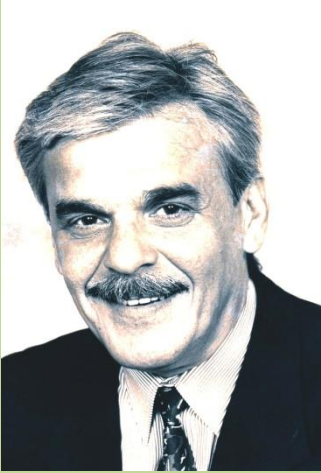
ikuisiksi ajoiksi sittenkään?

Muistin ja edelleen muistan myös Soinin Marjan, johon olin riittävän ihastunut voidakseni aloittaa seurustelun hänen kanssaan, mutta aivan liian lapsellinen ja kaikenlaista sitoutumista karttava, että olisin ymmärtänyt tehdä niin. *Jore* oli tajunnut näitä asioita minua paremmin ja ”kaapannut” Marjan itselleen. Olin jo ehtinyt moittia itseäni kyllin siitä asiasta. Marjan ja minun välinen ystävyys ei ole koskaan lakannut. Se on sydänten ystävyyttä. Mutta oli sillä toisenlaistakin ikimuistoista perustaa. Marja oli lopulta se nainen, jolle uhrasin poikuuteni. Uhraaminen oli siinä tilanteessa tosin aika voimakas ja teennäinen ilmaisu, sillä olin siinä yhteydessä havainnut todeksi sen, että antamisen ilo on suurin kaikista.

Hekeli oli ollut heti alusta alkaen erityinen sielunveljeni sekä samantyyppisen luonteensa ansiosta että musiikaalisesta lahjakkuudestaan johtuen. Me olimme individuaaleja erämaasusia, jotka eivät tunteneet tarvetta kuulua minkäänlaisiin laumoihin. En vielä sillä hetkellä osannut edes aavistaa, että hän, Matti ja minä tulisimme muutamaa vuotta myöhemmin kirjoittamaan, näyttelemään, säveltämään ja sanoittamaan TV-sketsejä. Niitten aika oli todellakin vasta edessä päin. Se ei mitenkään poistanut sitä tosiasiaa, että sudetkin voivat liittoutua yhteisen nälkäprojektin vaatimaksi tuokioksi keskenään.

Wexan ja Jorkin isä, majuri Jouko Pukkila, oli kuollut jo vuonna 1963, jolloin minun perheeni asui vielä Munkkiniemessä. Hänen aivoverisuonensa katkesi Canto-kuoron konsertin väliajalla Lahden konserttitalon kahviossa. Hän oli itse johtamassa tätä kuoroa siellä. Hänellä lienee ollut omia aavistuksia ja vieraita tuntemuksia päässään, sillä hän oli edellisenä iltana tullut Wexan ja Jorkin huoneeseen kysymään: ”Miten te pojat pärjäisitte ja myös äitiä auttaisitte, jos

MUUTTOLINNUT SIIPIRIKOT

Kaarlo Juhana Salokorven päättymätön vaellus tuntuu jatkuvan. Samalla hän pohtii, miten siviili-ihmiset tulevat kestämaan lisääntyvän työperäisen muuttamisen tuskat.

Multaharjun Maken raju luonne ja elämä johtavat tämän kolkoon lopputulokseen, mutta toisaalta Kaarlo tutustuu vuoden 1965 Teiniprinsessaan. Ensimmäiset seksuaaliset kokemuksensa Kaarlo saa kuitenkin toisen naisen kanssa.

Rakennustöissä Kaarlo joutuu kolmeen kertaan hengenvaarallisiin tilanteisiin ”Bertelvillen koiran” hanslankarina. Erään mökkireissun aikana Hekeli keksii isä-Aimon taannoisen riemastumisen todelliset syyt.

Kaarlo huomaa olleensa ”Ratakadun rattopoikana” ja on kaikesta huolimatta tyytyväinen lopputulokseen. Hän saa koulunsa päätökseen ja sen myötä valkolakin.

Käärmetalon Maiju vie Kaarlon surffailemaan ylikorostuneen seksuaalisuuden tsunamille, mutta tämä ei näe asiassa minkäänlaista moitittavaa.

Ruotsalaisen poliisipäällikön tytär on saada Kaarlon pään ja sydämen sekaisin.

ISBN 978-952-6607-02-3

Ars-Gnosis, Helsinki